

LBRIS

We know
books

General r. prof. univ. dr.
ANGHEL ANDREESCU

Comisar-șef prof. univ. dr.
NICOLAE RADU

JIHADUL ISLAMIC

DE LA „ÎNFRÂNGEREA TERORII”
ȘI „RĂZBOIUL SFÂNT”
LA „SPERANȚA LIBERTĂȚII”

RAO CLASS

Cuprins

Gând pentru toleranță / 11

Prefață / 13

Introducere / 17

Introduction / 31

Introduction / 47

Listă abrevieri / 58

Capitolul 1

De la islam la cunoașterea jihadului / 63

Cât de bine cunoaștem islamul? / 63

Unicitatea lui Allah / 76

În numele credinței / 93

Calea spre Mecca / 94

Ebraismul confirmat / 99

Moartea Profetului / 100

Urmașii lui Mahomed / 102

Dinastia abbasida și civilizația islamică / 105

Înălțare și decădere / 106

Șiiți și sunniți / 107

Religia între șiiți și sunniți / 108

Cartea Sfântă a islamului / 110

Nemurirea sufletului / 124

Dimensiunea islamică a atacurilor sinucigașe / 126

- Răspândirea fundamentalismului islamic / 154
- Islam versus terorism? / 164
- Jihad în Balcani / 166
- Reconcilierea civilizațiilor / 179
- Recurs la memoria colectivă / 183

Capitolul 2

Enciclopedia Terorii.

Calea spre Emir și Al-Qaida Albă / 191

Paradigmele cunoașterii / 196

Geneza terorii / 200

Terorismul contemporan / 202

Incubatoarele radicalizării / 211

Calea spre Emir / 213

Al-Qaida Albă / 228

Emirul / 229

Chemarea la Jihadul Sfânt / 232

Emirii cu ochi albaștri / 237

Există un înlocuitor pentru șeicul terorii? / 240

Capitolul 3

Jihad pe internet / 245

Omniprezentul cyberterorism / 246

Pirații cibernetici / 253

Lovitură la comerțul electronic / 256

Supremația informațiilor / 262

Cybercomandament la Air Force / 269

Site-uri jihadiste / 265

Forumul Al-Tajdid / 268

Marketing on-line / 269

Jucători pe scena media / 283

„Brandul“ Al-Qaida / 283

Măsurile acționale post 11 septembrie 2001 / 293

Capitolul 4

Lumea înainte și după Osama Bin Laden / 305

Tactica ultimei soluții / 305

Noile generații de teroriști / 306

Dinamica terorii / 308

Spre hegemonia luminată / 311

Sub semnul tăcerii / 312

Disparația lui Bin Laden nu a însemnat
și dispariția Al-Qaida / 315

Viitorul Al-Qaida / 317

Somalia și amenințarea Al-Qaida / 318

Celula Africa de Est / 320

Țarul din Orientul Mijlociu / 323

Osama, viu sau mort? / 324

Reconfigurarea intereselor / 326

Amplificarea terorii / 330

Atacuri economice / 334

Criminalitatea informatică, pilon important / 336

Statele eșuate, victimele corupției sistemice / 338

U.E. pregătește o nouă Strategie de Securitate / 338

Forța de reacție a NATO / 339

Curaj sau inconștiență? / 342

Cu cine ne confruntăm de fapt? / 343

Acțiune sau nonacțiune operativă? / 344

Considerații pentru mileniul trei / 346

Capitolul 5

**Organizații jihadiste și grupări
teroriste internaționale / 355**

Organizații și grupări teroriste din
Orientul Apropiat și Mijlociu / 357

Organizații teroriste armene,
kurde și turcești / 376

Organizații extremist-teroriste
din Asia / 383

Organizații și grupări teroriste
din Europa / 387

Organizații și grupări de pe continentul
american / 404

Organizații și grupări paramilitare / 412

Îndemn la reflecție / 418

Glosar de termeni pentru Jihad / 420

Anexe / 429

Bibliografie selectivă / 462

Prezentare autori (engleză, franceză) / 489

Capitolul 1

De la islam la cunoașterea jihadului

Cuvinte și fraze care sunt adesea repetate în mass-media au fost greșit construite de indivizi pentru a da semnificații și legitimități incorecte. Asocierea dintre islam, jihad și actele de teroare reprezintă un fenomen care a rezultat din acelea necalificate în Știința Legii Sacre (Harun, 1999). Înainte de toate, islamul înseamnă religia păcii, învățăturile sale aflându-se mai presus de cei care cred în violență ca mod de acțiune, în sabotaj ca metodă și în vărsarea de sânge ca modalitate de reformă (Abdyl-Rahman al-Sudais, Mecca, 2001). Dacă islamul reprezintă o realitate eternă, un mod de viață gândit de Creator care nu se alterează cu trecerea timpului (Abul A'la Marwudî, 1963), poate însemna jihadul luptă drept-credinciosului cu poștele lumești care îl atrag către păcat, cu încercările prin care trece în viața sa? Să fie acesta îndemnul spre un conflict între civilizații? Un posibil răspuns ne obligă la o serie de reconsiderări istorice și nu numai.

Cât de bine cunoaștem islamul?

Nu o singură dată ne este dat să auzim cuvântul „fundamentalism“, care, cel mai adesea, este însoțit de adjectivul „islamic“ și, mai nou, de „terorism“. Ce este islamul? Ce urmărește fundamentalismul islamic? Răspunsurile vin de la sine. Islamul este joncțiunea dintre Dumnezeu ca atare și om (Frithjof, 1994). Dacă ne raportăm la religii, există un fundamentalism creștin, după cum există și unul iudaic, iar în afara religiei vorbim despre fundamentalismul materialist-științific, despre un fundamentalism ideologic

stalinist, comunist sau despre un fundamentalism filosofic, toate acestea pretinzând, fiecare în parte, a fi unicul deținător al Adevărului absolut pe care încearcă să-l impună altora – fie și prin recursul la forță în ultima instanță.

În strânsă legătură cu acesta se află și un alt termen pe care conștiința colectivă – fie din insuficiență cunoaștere, fie la presiunea unor campanii ideologice dirijate – îl consideră instrument și vehicul al fundamentalismului și anume acela de „jihad“, tradus, de obicei, dacă nu chiar întotdeauna, prin „război sfânt“, ceea ce, în accepția europeană și occidentală, în general, înseamnă „violență“ și „terorism“. Să înțelegem că jihadul e sinonim cu „terorismul“?

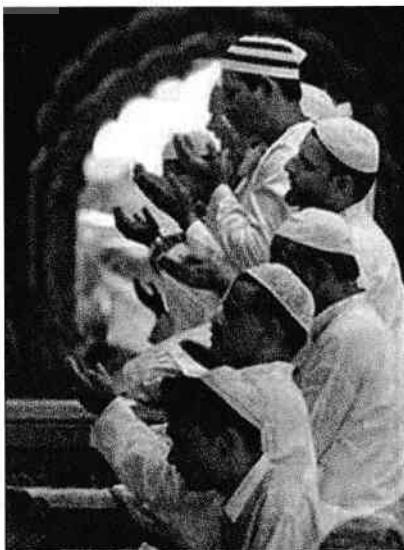
Discuțiile pe marginea islamului nu înseamnă însă doar examinarea situației musulmanilor astăzi. În primul rând, cuvântul „islam“ este rădăcina cuvântului arab „salam“, care înseamnă „pace“. Islamul este religia care se bazează pe obținerea păcii prin supunerea față de voința divină. Cunoașterea islamului înseamnă să cunoști secretul existenței, să știi cine și-a îmbrăcat haina vieții și cine și-o va scoate după un timp (Abu Ala Al-Ghiti, 2007). În ciuda efortului conștiincios care a existat pentru a înțelege cu adevărat islamul și pe islamiști, se pare că există unii determinați să picteze terorismul și islamul cu aceeași pensulă (Harun Yahya, 2002).

În acest sens, pentru cititorul nevizat, dar și pentru cititorul musulman interesat să cunoască modul în care un ne-musulman percepe semnificația islamului ca religie, ne permitem să facem câteva precizări, nu înainte de a schița o retrospectivă a prezenței islamului în țara noastră.

Reflecții pe marginea prezentului

Timp de secole, înainte de venirea islamului, arabii fuseseră împărțiți în nenumărate facțiuni războinice. Vărsările de sânge nu erau rare, iar în cadrul ostilităților se pierdeau multe vieți (Abul A'la Mawdudi, 1963). Abordând chestiunea islamului contemporan, mai ales din perspectiva transformării acestuia în factor de declanșare a unei „ciocniri a civilizațiilor“, Huntington (1998) considera că „islamul a fost de la început o religie a sabiei, glorificând victoriile militare“. În aceeași accepțiune, textul coranic și toate actele de credință ale omului musulman conțin prea puține interziceri ale violenței, un concept de nonviolență fiind absent din doctrină și practică.

Fără să subscrie acestui punct de vedere, Frithjof (1994) susține că „este foarte posibil că imaginile Coranului să se inspire mai ales din domeniul luptei... sufletul în căutare de Dumnezeu trebuie să lupte“. (...) Psihologic vorbind, combativitatea musulmanului este contrabalansată de fatalismul său; în viața spirituală, jihadul, războiul sfânt este mai întâi unul al sufletului împotriva sufletului seducător (*an-nafs al-'ammara*) și aspiră, prin transfigurare, la conștiința Absolutului“.

Indiferent de ceea ce se crede, islamul a stabilit un sistem de viață pe deplin uman, bazat pe principiile adevărului și justiției. Aceasta a fost o realizare unică, cu atât mai mult cu cât islamul a reușit să facă ceva extrem de dificil – o revoluție intelectuală care a schimbat întreaga percepție a oamenilor în ceea ce privește scopul lor în viață (Abul A'la Mawdudi, 1963). Se poate spune oare că revirimentul islamic contemporan, oricare ar fi formele de manifestare ale acestuia înseamnă, înainte de toate, repudierea influenței și dominației occidentale asupra identității și spiritualității islamice?

Huntington (1998) recunoaște că ceea ce este universalism pentru Occident înseamnă imperialism pentru restul lumii, care se distanțează de standardele duble ale democrației occidentale. Așa cum democrația este încurajată, însă nu și dacă îi aduce la putere pe islamisti, drepturile omului constituie o problemă în China, dar nu și în alte țări aliate. Posesia unui arsenal nuclear este legitimă pentru Israel, dar devine o problemă în cazul Irakului sau Iranului. În acest cadru de apreciere, pentru lumea islamică, după cum observa Fatima Mersi (Huntington, 1998), Occidentul este materialist, brutal, represiv, traumatizant. El decide de unul singur dacă sateliții sunt folosiți pentru a-i educa pe arabi sau pentru a-i bombarda. El invadează viețile noastre. Asistăm astăzi la o confruntare dintre Orient și Occident, în care islamul devine nu doar un instrument de ripostă la noile teze și orientări ale științelor sociale moderne, dar și o temă abordată cu obsesie drept singura cauză a acestei noi confruntări? Să fie vorba doar de o avalanșă de discursuri

care au drept subiect nu fenomenul islamic contemporan, cum s-ar crede la o simplă vedere, ci interesul pentru petrolul țărilor arabe?

Spunem acest lucru, știut fiind faptul că statele arabe dețin monopolul zăcămintelor pe glob. Rezervele de petrol reprezintă 60,17% din totalul rezervelor confirmate de petrol ale lumii, adică 683,5 milioane de barili de petrol, de care, nu o singură dată, statele occidentale s-au arătat foarte interesate.

Statul	Rezervele de petrol exprimate în milioane de barili	Procentajul din rezervele mondiale
Iran	92,86	0,92
Irak	100,00	10,03
Libia	22,80	2,29
Nigeria	17,90	1,8
Kuweit	94,00	9,43
Arabia Saudită	257,84	25,86
Emiratele Arabe Unite	98,10	9,84

Sursă: The Internațional Petroleum Encyclopedia (Tulsa: PennWell Publishing Company, 1993), p. 284–285

Indiferent de răspunsuri, că ne place sau nu, suntem martorii unui schimb de idei prin care se încearcă „rediscutarea” rolului pe care islamul îl are sau ar trebui să îl aibă în contemporaneitate, motivele putând fi înțelese din variate unghiuri. Clarificarea și înțelegerea manifestărilor și intențiilor sale, într-un climat în care simpla menționare a termenului „islam” ca religie aduce în prim-plan raportul dintre acesta și extremismul practicat în numele acestei religii. Acesta este la fel de intens dezbătut precum conceptul de „jihad islamic”. Așa cum am mai precizat, abordarea locului deținut de islam în contexte istorice succesive, de la apariția sa și până la 11 septembrie 2001, reprezintă un scop în cele prestabilite.

Demografie islamică

Numeric, populația Terrei, în secolul XX, a atins un record fără precedent în istorie. A fost nevoie de două milioane de ani până când populația planetei a ajuns la un miliard, în anul 1804. Al doilea miliard a fost atins în anul 1927, cel de-al treilea în 1960, al patrulea în 1974, al cincilea în

1987, iar cel de-al șaselea chiar la începutul anului 2000 (Kegley jr, Wittkop, 1997). Este de așteptat ca, în următorii 20–25 de ani, populația globului să ajungă la aproape 8 miliarde, din care 1,86 miliarde în țările cele mai puțin dezvoltate și numai 0,37 miliarde în țările dezvoltate, diferența fiind în categoriile intermediare de țări, ceea ce ar putea crea probleme deosebite, inclusiv în domeniul securității (Petrescu, 2005).

În aceste condiții, islamul reprezintă cea mai dinamică religie, situându-se pe poziția a doua, după creștinism, într-o ierarhizare a numărului de adepți (Merard, 2003). Astăzi, circa 1,3 miliarde de oameni sunt musulmani, aceștia fiind prezenți pe toate continentele, din Asia de Sud, Africa de Nord și de Est, nordul Indiei și regiunea caucaziană până în Orientul Mijlociu.

O clasificare regională a teritoriilor islamice se remarcă în *The Cambridge History of Islam*, cum bine semnala același autor, editorii P.M. Holt, Ann K.S. Lambton și Bernard Lewis alegând soluția împărțirii teritoriilor islamice în teritorii centrale (Arabia, Egipt, Siria, Anatolia, Persia, Asia Centrală) și în teritorii îndepărtate (Europa, Africa, sud-estul Asiei).

Nucleul islamic arab

Potrivit U.S. Department of State's Annual Report on International Religious Freedom, în 2003, numai în Europa erau înregistrați mai bine de 23 milioane de musulmani rezidenți, în timp ce în Statele Unite ale Americii sunt 7 milioane, iar în China, circa 50 de milioane. Tadjiicii sunt musulmani sunniți, ca și turkmenii, kârgâzii, uzbekii sau kazahii, cei din urmă fiind în număr de 16,9 milioane. Indonezia este țara cu cea mai mare populație musulmană, numărând aproximativ 120 milioane de credincioși (World Population, 2002). Cu o populație de 213 milioane locuitori, Indonezia este a patra țară a lumii și cea mai mare țară islamică. Răspândirea islamului depășește însă cadrul strict politic al acestei țări, el fiind prezent și în cea mai mare parte a Malaysiei, Singaporelui, sultanatului Brunei și a sudului arhipelagului filipinez (Mindao).

Islamul este religia populației deșertice și semideșertice, limita sa fiind dată de contactul cu populațiile negroide, cu religii animiste. Statele islamice africane se caracterizează printr-o remarcabilă eterogenitate: atât ca suprafață, ca mărime demografică și ca pondere a populației musulmane, cât și din perspectiva simbolurilor naționale folosite.

	STATUL	DATE GENERALE				ISLAMUL		DRAPELUL	
		SUPRAFATA (mil kmp)	POPULATIE (mil. loc.)	CREȘTERE DEMOGRAF. (%)	VENIT BRUT / LOC (USD)	PONDERE (%)	ORIENTĂRI (%)	SIMBOL	VECHIME
1	Arabia Saudită	2 240	20,8	4,2	7000	98	Sunniți	Islamic	1906
2	Bahrain	0,62	0,6	3,2	7800	90	Șiți-56 Sunniți-34	Turcesc	1932
3	E.A.U.	83,6	2,4	5,7	19860	95	Sunniți-80 Șiți-15	Arab	1971
4	Iordania	89,2	4,5	4,2	1570	92	Sunniți-80	Arab	1916
5	Irak	438,3	21,8	3,9	2300	97	Șiți-64 Sunniți-33	Arab	1963
6	Kuwait	17,8	2,2	3,6	22000	95	Sunniți-45 Șiți-30	Arab	1961
7	Liban	10,5	3,5	1,4	3300	57	Șiți-35 Sunniți-23	Identitar	1861
8	Oman	212,5	2,4	3,5	5000	88	Sunniți Ibadiți Șiți	Arab	1970
9	Qatar	11,4	0,7	5,3	15900	95	Sunniți Wahhabiți	Turcesc	1949
10	Siria	185,2	16,7	3,8	1150	90	Sunniți-75 Șiți-15	Arab	1963
11	Yemen	528	16,4	3,2	270	99	Sunniți-54 Șiți-45	Arab	1990

Surse: Kiljunen, 2001; Smith, 1995, în Săgeată, 2005

Nucleul islamic central-asiatic

	STATUL	DATE GENERALE				ISLAMUL		DRAPELUL	
		supr. (mil kmp)	pop. (mil. loc.)	creștere demogr. (%)	venit brut/ loc (USD)	pond. (%)	orientări (%)	simbol	vechime
1	Kazahstan	2 717,3	16,9	1,2	2000	47	sunniți	Ident.	1992
2	Kirghistan	198,5	4,5	1,9	1150	50	sunniți	Ident.	1992
3	Tadjikistan	143,1	6,0	3,0	690	80	sunniți	Ident.	1993
4	Turkmenistan	488,1	4,3	2,5	1450	87	sunniți	Ident.	1992
5	Uzbekistan	447,4	23,8	2,6	1000	88	sunniți	Ident.	1991

Surse: Kiljunen, 2001; Smith, 1995, în Săgeată, 2005

Nucleul islamic nord-african

	STATUL	DATE GENERALE				ISLAMUL		DRAPELUL	
		SUPAFAȚĂ (mil kmp)	POPULAȚIE (mil. loc)	CREȘTERE DEMOGRAFICĂ (%)	VENIT BRUT / LOC. (USD)	PONDERE (%)	ORIENTĂRI (%)	SIMBOL	VECHIME
1	Egipt	1.001.5	66	2,3	1.200	94	sunniți	Arab	1952
2	Libia	1.759.5	5,7	3,0	6.500	97	sunniți	Islamic	1977
3	Tunisia	154.5	9,4	2,1	2.090	99	sunniți	Turc	1835
4	Algeria	2.381.7	9,4	2,5	1.500	99	sunniți	Islamic	1920
5	Maroc	458.7	29,1	2,1	1.250	99	sunniți	Turc	1915
6	Sahara Occidentală	267.0	0,23	2,6	320	100	sunniți	Arab	1976
7	Mauritania	1.030.7	2,5	3,1	450	99	sunniți	Islamic	1959
8	Mali	1.240.1	10,1	2,4	260	90	sunniți	African	1959
9	Niger	1.267.0	9,7	3,4	200	80	sunniți	Ident.	1959
10	Guineea	245.9	7,5	2,5	570	85	sunniți	African	1958
11	Senegal	196.7	9,7	3,1	550	91	sunniți	African	1960
12	Gambia	11.3	1,3	3,1	350	85-90	sunniți	Ident.	1965
13	Sudan	2.505.8	33,6	3,0	280	70	sunniți	Arab	1969
14	Somalia	637.7	6,9	3,3	120	99	sunniți	Ident.	1960
15	Eritreea	117.4	3,8	3,0	210	45-50	sunniți	Ident.	1995
16	Djibouti	21.8	0,44	2,6	1.20 0	94	sunniți	Ident.	1977
17	Etiopia	1.104.5	58,4	3,1	110	35-40	sunniți	African	steag 1897 stema 1996
18	Comore	1.86	0,55	3,5	400	95	sunniți	Islamic	1996
19	Ciad	1.284.0	7,4	2,1	240	45-50	sunniți	Ident.	1980
20	Nigeria	923.8	110	3,0	260	45-50	sunniți	Islamic	1960
21	Burkina Faso	274.2	11,3	3,1	240	30-43	sunniți	African	1984
22	Sierra Leone	71.7	5,0	2,6	200	38-40	sunniți	Ident.	1961

Surse: Kiljunen, 2001; Smith, 1995, în Săgeată, 2005

La nivelul anului 2000, populația statelor majoritar islamice era de 1 282 milioane de oameni, reprezentând la acel moment o pondere de 21% din populația globului, ceea ce este considerabil atât ca volum, cât și ca

fracțiune din total. Dimensiunea problemei și a interesului pentru ea este dată de faptul că în următorii 50 de ani la care ne referim această populație este, potrivit prognozelor Băncii Mondiale (sursă din statisticile naționale, de la Divizia de Statistică și Divizia de Populație a Organizației Națiunilor Unite, de la World Data Indicators 2003, World Bank, Washington, D.C.), într-o dinamică foarte pronunțată, atingând 1 530 milioane de oameni în anul 2010 (o creștere de 19,3% față de anul 2000), 1 773 milioane de oameni în anul 2020 (o creștere de 38,3% față de anul 2000), 1 993 milioane de oameni în anul 2030 (o creștere de 55,4% față de anul 2000), 2 171 milioane de oameni în anul 2040 (o creștere de 69,3% față de anul 2000) și 2 340 milioane de oameni în anul 2050 (o creștere de 82,4% față de anul 2000).

Dincolo de cifrele în sine, trebuie spus (Zainea, 2005) că ponderea populației de religie musulmană în ansamblul populației globului este, în această perioadă, în creștere constantă, ajungând de la 21% în anul 2000 la 22,6% în anul 2010, la 23,9% în anul 2020, la 24,9% în anul 2030, la 25,7% în anul 2040 și la 26,6% în anul 2050, ceea ce înseamnă, pentru următoarea jumătate de secol, o creștere de pondere de 26,6%.

Islamul în România

Existența islamului în România este legată de stabilirea pe teritoriul țării noastre – încă din secolul al XIII-lea – a populației turco-tătare. Astfel, în anul 1241, tătarii hanatului Hoardei de Aur și-au instaurat dominația și în diferite zone din vecinătatea Munților Carpați (www.muftyat.ro). Populația musulmană din România (de naționalitate tătară, turcă, arabă, albaneză etc.) aparține în majoritate covârșitoare ramurii sunnite.

Practica religiei islamice constă în: îndeplinirea rugăciunilor zilnice; postul Ramadanului de 30 de zile pe an; vizitarea Kaabei din orașul Mecca și pelerinajul la mormântul lui Mahomed; ajutorarea celor lipsiți; păstrarea trează în memorie a mărturisirii de credință și pronunțarea ei zilnică.

Activitatea religioasă este condusă de muftiu, care este ales (prin vot secret) din rândul imamilor. Pe lângă muftiu, cu vot consultativ, funcționează

